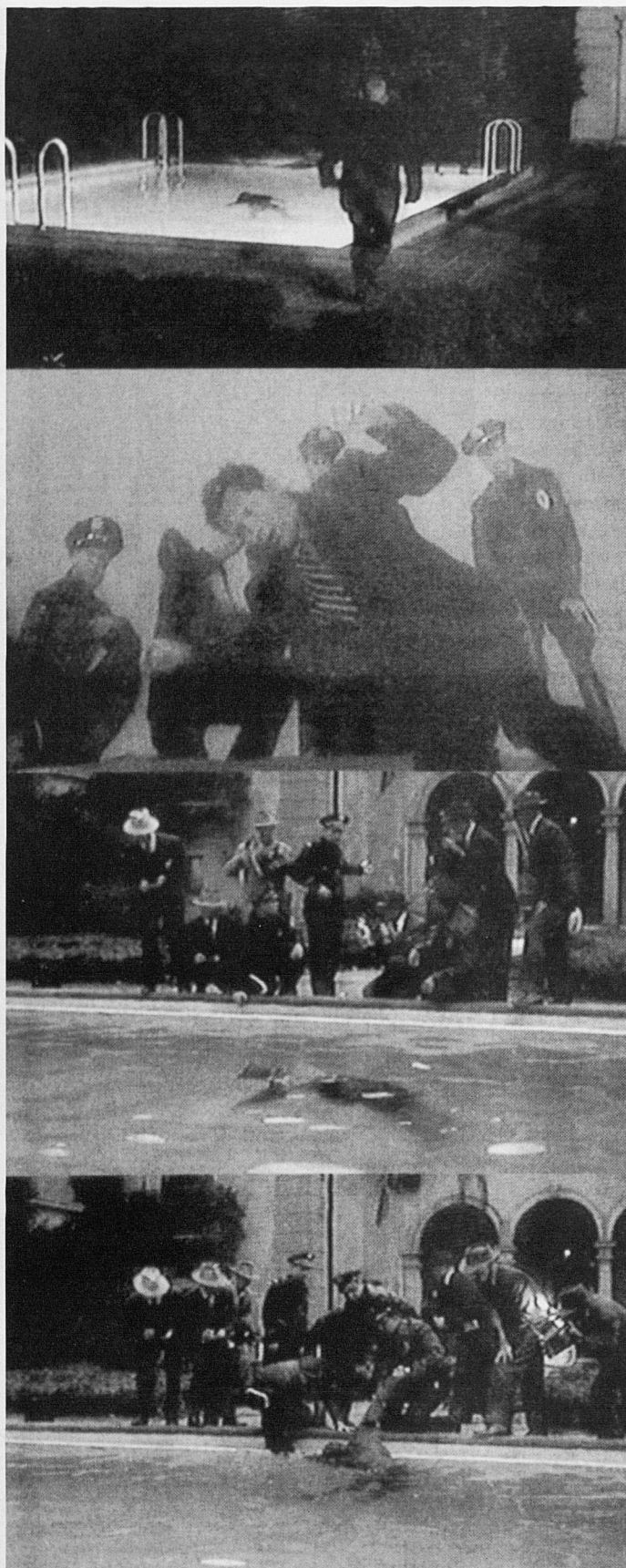

Eduardo Jordà

Tenim tendència a pensar que els morts no poden contar històries ni recordar com va ser la seva vida, però el cine –juntament amb la poesia– té el bon costum de treure'ns d'aquest error.

Una vegada vaig sentir que un mort que surava en una piscina contava la història dels darrers anys de la seva vida. Això va ser a la primera escena d'una pel·lícula titulada *El crepusculo de los dioses* (Billy Wilder, 1950).

—Jo era guionista. El meu més gran desig sempre va ser tenir una piscina. Ara ja la tenc—deia el mort, i des d'aleshores veig surar en totes les piscines buides algú que sempre va somiar amb tenir una gran piscina en el jardí de ca seva.

El mort nomia Joe Gillis i no era un mal paio. Era un periodista de províncies que havia arribat a Hollywood amb la idea de triomfar en el cine, però que no aconseguia vendre el seus guions pollosos i devia un cotxe de segona mà. En això s'assemblava molt a Pat Hobby, un altre guionista fracasat de Hollywood del qual ja ens va parlar, fa molt de temps, Francis Scott Fitzgerald, qui per cert també va ser guionista de Hollywood, i vivia en uns apartaments que tenien el ridícul nom de “El jardí d'Al·là”, i tenia un cotxe de segona mà i somiava recuperar la piscina que va tenir quan era jove i ric. I la piscina en què surava Joe Gillis es trobava en una mansió decrepita i envaïda per la fullaraca, on vivia una actriu del cine mut de qui ja ningú se'n recordava, i on un ximpanzé jeia enterrat amb tota pompa en el jardí, i on un majordom cap pelat li escrivia cartes de suposats admiradors a la seva antiga muller, ara només la seva senyora. I la mansió era, per descomptat, a Los Angeles, en un carrer que es deia Sunset Boulevard, el bulevard del crepuscle, on totes les cases tenien piscina, on totes les cases tenen piscina. ■